

Megismerkedésről, jegyességről

A Biblia Szövetség folyóiratának melléklete

2005. évi II. számhoz

Azok az ötvenes évek...

Ha gyermekeink méltatlankodnak valamelyik családi norma miatt, akkor a legfőbb érvük általában ez: „Apa, anya, már nem az ötvenes években élünk!”. Mivel ismeretük nincs arról az időről – igaz, nekünk sem sok –, ezzel a megjegyzéssel azt kívánják tudunkra adni, hogy az idő eljárt bizonyos szokások, normák, elvárások felett. Az újakat pedig nem ismerjük, illetve ismerjük ugyan, de nem használjuk – pedig, szerintük; ez ajánlatos volna.

A szerkesztőben is felmerül az a kérdés, hogy vajon, amikor a jegyességről fogalmazunk meg gondolatokat, akkor nem a múltidézés foglalkoztat-e bennünket? Ismerik-e még ezt a fogalmat a tinédzserek, a húszasok? Ha igen, akkor miként értelmezik, milyen tartalommal töltik ki azt? Kézbe véve folyóiratunkat, ők nem legyintve sóhajtanak-e majd fel: Hol vannak már azok az ötvenes évek?

***

Nos, mi a jegyesség?

Az értelmező kéziszótár szűkszavúan fogalmaz: „Jegyeseznek a házasságkötésig tartó kapcsolata, állapota.”

Jegyese az, akin megkülönböztető jel vagy jegy van (melléknévi alak), illetve, aki eljegyezte magát valakivel (főnév). Jegyespár a vőlegény és a menyasszony.

A jegyesség több már, mint barátság, de még kevesebb, mint házasság. Állapot, különleges kapcsolatokkal, feladatokkal, örömmel és kötelezettséggel. Szedjük most csokorba ezekből néhányat!

Biblikus állapot is

A keresztyén emberben soha nem múltidézés csak ez a szó: jegyesség, hiszen a gyülekezettel eljegyezte őt is vőlegénye, Jézus Krisztus. Ezért életének különleges célt ad az, hogy készülhet a nagy „mennyezőre”, ahol beteljesedik a színről-színre látás vágya, elkezdődik az időtlenség. Jegyességének megkülönböztető jele a fehér ruhája; eljegyzésének napja pedig jegyesének golgotai kereszthalála.

Mivel a hívő embernek „állapota” a jegyesség, ezért kiváltságos helyzetben van a többiekkel szemben: hasznos tartalommal töltheti meg kapcsolatát földi jegyesével is.

Több mint barátság

Jegyesség csak különeműek között állhat fenn, amíg barátság elsősorban az azonos neműeket jellemzi. Bár nehezen képzelhető el valamilyen vonzalom nélkül a barátág is, de eljegyezkedni szerelem nélkül nem szabad! A szerelem az a különleges érzelmi állapot, amit definiálni lehetetlen, mégis mindenki azonosítja, akinek szívének bekopog.

A szerelem

A jegyesek általános azonosító jele, hogy szerelmesek. Ha nem azok, akkor csak barátok, még akkor is, ha a jegyet viselik. A szerelem segít kiválasztani a sok milliárd más nemű és korú ember közül a jövődöbelit. A közös élet kezdő szakaszában elviselhetővé, majd elfogadhatóvá teszi az egyébként nehezen elviselhető társat, megszépítve annak szokásait, viselkedését. De a szerelem veszélyt is rejt, mivel a kiválasztásnál tompítja a helyes ítéletalkotást, és bénítja a „nem”-ek határozott megfogalmazását.

Mikortól?

Ezt behatárolja egyrészt a polgári törvény, amikor szellemi érettséget és alsó korhatárt követel meg, másrészt irányt szab a józan ész, amit segít az isteni tanács is, amikor előírja, hogy a házasságban elhagyják apjukat és anyjukat. Ami első renden gazdasági önállóságot, de érzelmi függetlenséget is jelent. (Fiúk, el a mama szoknyájától!)

Kivel?

A hozzáillővel, akit Isten ad: a férfias fiúval és nőies lánnyal. A korban, testméretben, szellemi képességekben, adottságokban hasonlóval; a későbbiekben az azonos szocializáltság, a közös nyelv és kultúra kimondottan előnyt jelent. Ne hivatkozz a kivételekre, mert azok eddig még csak erősítették ezt a szabályt!

Lectori salutem! – Üdvözlét az olvasónak!

– 2005. évi nyári számunk olvasásakor.

***

Előző számunkban a barátság titkát próbáltuk kutatni, most az ismerkedésből szőtt szorosabb kapcsolat nyomába eredtünk, s megfuttattuk a terjedelem engedte rövid távot. De nagyobb utat megtennünk nem is érdemes, hiszen az értékek úgysem az íróasztal (számítógép) mellett fedezhetők fel. Innen legfeljebb bátorítás, tanács, esetleg szerető figyelmeztetés sugalmazható.

Legközelebbi számunkban rövid időre megszakítjuk az ismerkedéssel kezdett gondolatsort, és a teremtéskutatók veszik majd birtokukba ezeket az oldalakat.

***

Az olvasónak kellemes és pihentető napokat kíván
lapunk hasznos olvasásához

– a Szerkesztő

Hogyan?

Józan mérlegelés, kellő ismerkedési időszak, holdfényes és őszinte vallomások, talán néhány álmatlan éjszaka, szerelmes ábrándozások és érzelemtől heves szívdobogás közben és után, apró figyelmességek és ajándékok kíséretében meghozott döntés alapján. Csak javít a helyzeten a barát önzetlen és hidegfejű tanácsa, de a Biblia – sajnos, sokak által gyakorolt – orákulum-szerű használata kerülendő! Nem szabad eljegyezkedni haszonszerzésből, érdekből, szülő vagy hitbeli, gyülekezeti előljáró parancsára; ennek már sugalmazása is óvatosságra inthet. Segítség a véghezvitelhez igényelhető – bár az igazi férfi bátran szembe néz szíve választottjával, és ez kedvező döntésre sarkalja majd társa szívét.

Ma már színpadiasnak tűnik, de még szülő nem neheztelt azért, ha a lánykérésnek külső formát is adott a jegyességre készülő leendő vejük.

Kapcsolat

Különleges kapcsolat a jegyesség, a különleges időszak tartalmas kitöltéséhez. Mert

- az ismerkedés gazdagodik a múlt, a más által meg nem ismerhető vágyak, események, titkok feltárásával,
- gazdagodik a közös hitbeli élményekkel,
- a kapcsolatrendszer bővül a másik családjának megismerésével;
- a társat elhalmozó figyelmességek, ajándékok időszaka ez,
- illetve ekkor bizonyítják be, hogy szerelmük nem szavakban áll, hanem tettekkel alapozzák meg a közös jövőt,
- így mérettetik meg a kitartás, a teherbírás, az önfeláldozás készsége.

Állapot

Állapot ez, ami jelzi a feleknek és környezetüknek is, hogy foglaltak, immár minden energiájuk és figyelmük csak a másikra és a közös jövőre irányul. Gyakorolják az elszakadást a szülőktől, rokonoktól, és bezárnak minden kaput a másik nem többi képviselője felé.

Megkülönböztető jellel vagy jeggyel

A jel lehet társadalmilag bármilyen elfogadott azonosító, de szükséges az ehhez kapcsolódó állandó jelzés is, amit a jegyesek bocsátanak ki: „Foglalt vagyok.”

Amit kötelező tenni

- Vigyáznak társuk tisztességére.
- A lehetséges legtöbb időt töltik el együtt (gyülekezetben, szolgálatban, hangversenyen, túrázva, sétálva...), illetve leveleznek, telefonálnak, és igénybe vesznek minden, a kapcsolattartásra alkalmas eszközt és lehetőséget.
- Megismerkednek társuk munkakörével, családjával, barátaival.
- Átbeszélnek minden őket érdeklő, illetve érintő témát; nem kihagyva a gyermekvállalás, a családi gazdálkodás, az otthonteremtés és annak berendezésének lehetőségét,
- és még a házasságkötés előtt beszélgetnek a szexuális kérdésekről, ezzel kapcsolatos félelmeikről, vágyaikról, próbálva egyengetni a testi kapcsolat házasságban sokszor rögös útját.
- Folyamatosan biztosítják szerelmükről társukat, ezernyi apró jellel is bizonyítva ezt.
- Öröm és vidámság jellemzi ezt az időszakot.

Honnan fogják megtudni?

Minap középiskolás diákok szüleivel arról beszélgettünk, mit tehetünk azért, hogy gyermekeink ne rontsák el életüket, hogy fiaink, lányaink ne kerüljenek olyan testi kapcsolatba, ami az Ige szerint bűn, ami megterheli életüket, és ami jövőjükre nézve is beláthatatlan következményekkel jár majd.

Egyik anyuka a következő, figyelemre méltó gondolatot fogalmazta meg: A baj egyik forrása az, hogy a mai gyerekek nem tanulták meg azt, hogy várni is lehet! Megszokták, hogy étvágyukat azonnal kielégíthetik. A mai családokban már alig van kötött étkezési idő, amihez valamennyi családtag alkalmazkodik; mindenki akkor és azt eszik, amit pillanatnyi kedve diktál. Ha a fiatalnak kedve szottyan valamire, természetesnek véli, hogy szülei azonnal megveszik azt.

Különösen a lányokat kellene arra felkészíteni, hogy – autós hasonlattal élve – nekik kell a „féket nyomni”, miközben a fiúk lába többnyire a gázpedálon van. (A szomorú valóság manapság sajnos az, hogy éppen a lányok a provokálók és kezdeményezők, miközben a serdülő fiúk maguktól talán még bátoralanabbak lennének.)

Valóban elgondolkodtató, hogy fiataljaink, miközben látszólag kötöttségektől mentes, „nagy szabadságot élveznek”, valójában beszűkült és megszegényített életet élnek. A fiú-lány kapcsolat gyakran azzal kezdődik, ahova csak évek múlva, egymás sokrétű megismerése után, Isten rendje szerint kellene eljutniuk. Mindeközben lehetőség nyílna arra, hogy egymásnak sokféle, egyéb módon szerezzenek örömet. A kötöttségek nem megfosztanak, hanem éppen, hogy találékonyra tesznek; ha a testi szerelem útja nem járható, akkor az érzelmek elmélyülnek, és más módot keresnek arra, hogy kifejezzék magukat. Egy-egy figyelmességről árulkodó meglepetés, vagy levél – netalán vers – sokkal mélyebb és maradandóbb örömet szerez, mint „egy jó szex” – (idézet egy húszéves lánytól).

Szülőként súlyos mulasztást követünk el, ha nem merjük vállalni Isten ma is érvényes törvényeinek képviselőit, s ha nem próbáljuk megértetni fiataljainkkal, hogy lehet az árral szemben is úszni, vagy éppen a látszólagos kötöttségek vállalása juttat el az igazán gazdag és teljes életre. Ha mi, szülők nem vagyunk határozottak, akkor honnan fogják mindezt megtudni? Ne a filmekre és a kortársaikra bízunk, hogy eligazítást adjanak számukra az élethez!

Virág

Ami még édesebbé teszi a kapcsolatot

Az egészséges szervezet követelőzve szeretne engedelmessé válni a teremtési rendnek, hogy a férfi és a nő egy testté legyen. Ezt jelzi már az, amikor észreveszik társukban a nőt vagy a férfit, de ezt előlegezi az első kézfogás, majd a becéző simogatás, a csók és az ölelés is.

Ezeknek helye és méltóságjelző szerepe van már a jegyesség alatt is. De a sorrendre érdemes figyelni; ahogyan az ünnepi asztalnál nem a gesztenyepürével kezdenek, mert akkor a levesre már nem is lesz szükség, s az undor és a gyomorrontás gyakoribb kísérője az ilyen lakomának, mint a megelégedett jóllakottság. Ne boríts tehát sorrendet!

Ami pedig tilos

A teremtési rend törvényéhez csatlakozik – vele sokszor győztesen vetekedve – az emberben uralkodó bűn, ami a rendelt idő előtt sikerre viszi a vágyat.

A szexuális kapcsolat, a szeretkezés a házasság pecsétje („és lesznek ketten egy testté”).

Ez alól nem ad felmentést sem a túlzott vágy, sem a kapcsolat bebiztosításának félelme. Nem ad a tiltás alól feloldozást a kor divatja sem, sőt súlyosbítja, hogy keresztyén fiatalok is gyakorolják ezt. A parázna háttér megkeseríti a házasságot, hiteltelenné teszi a bizonyágtételt, megrabolja az áldásokat.

A házasságig ...

A jegyességi kapcsolat belátható időn belül lezárul, mert választ kaptak a feltett kérdések, igazolódtak a remények; ezért új család „születhet”. Most már örvendezhetnek a barátok, sírdogálhatnak az anyukák, és a leendő nagypapák boldogan szöhetnek terveiket az érkező unokákról. Az isteni terv új fejezetének végrehajtása elindul, amivel a jegyesség be is töltötte első jelentős feladatát.

– Nem válthat át tehát élettársi kapcsolattá, mert ilyet a Szentírás sem ismer, és egyébként is nélküli ez a „for-

máció” a közös felelősség legcsekélyebb elemét, illetve főként az önös cél megvalósítását szolgálja.

– De nem tarthatja a jegyesség a társakat bizonytalan vára-
kozásban sem.

... vagy az elválásig

A jegyesség legfontosabb feladatát akkor teljesíti, amikor jó bizonyosságát adja a házasságra készülő pár érettségének, társ-sá válásának, és bizonyítja, hogy kapcsolatuk nem ütközik az isteni rendbe. Ha ehhez bizonytalanság párosul, akkor érde-
mes a jegyesség további hosszabbításáról vagy megszünte-
téséről gondolkodni. De, ha a jelek félelemre adnak okot,
akkor – amint két tisztességes embertől az elvárható – rendez-
ve az addigi kapcsolatot, a jegyességet fel kell bontani! Mert a
jegyességet még fel lehet, de a házasságot már nem! – ez a
második különleges jelentősége – a XXI. században is – a
jegyesség intézményének.

Gyuszi

„Szeretni valakit az több, mint egy erős érzés:
az döntés, ítélet és ígéret.” Fromm

(NEM) CSAK FÉRFIAKNAK!

Korunk fiatal hívő nemzedékének érdekes problémája a párválasztás. Miközben a körülöttünk élők ebben a kérdés-
körben is a liberális korszellem és a párkapcsolatokat uraló
szabadosság hatása alatt cselekszenek, addig a fiatal keresz-
tyén férfiaknál ennek a magatartásnak az ellenpontja tapasztalható.

Amikor először ismertem fel ezt problémaként, akkor azt
gondoltam, hogy pusztán elszigetelt jelenség, később, a lá-
nyokkal való beszélgetések megerősítették bennem a felis-
merést: a hívő férfiak jelentős része nem látja, vagy nem
akarja elfogadni a házasságban Istentől kapott feladatát és
felelősségét. Akik másként gondolkodnak, azok pedig nem
tudják: hogyan kezdjék el az ismerkedést és az udvarlást. (Az
Énekek Éneke szerint, mint művészetet.)

Mi ennek a jelenségnek az oka?

– Vannak, akiket nem lehet „kirobbantani” édesanyjuk
szoknyája mellől, s a teljes kiszolgálás előnyeit élvezve tes-
pednek, és nem kívánják feladni kényelmes élethely-
zetüket.

– Mások (talán tudatosan?) vállalják a „szingli” életmódot –
annak látszólagos előnyeivel együtt –, amely életforma
nyilvánvalóan nem igazolható a Szentírásból.

– Néhányan korábbi csalódásaik miatti sebeiket nyalogatják,
nem pazarolva energiát a további felfedező utakra.

– Arra is van példa, hogy valaki testbeszéd útján egyértelmű
jelzéseket küld a gyengébb nem felé, majd tartósan fenn-
tartja ezt az állapotot anélkül, hogy később szavakkal és
cselekedetekkel fejezné ki érzéseit. Felelőtlenül „ráül” erre
a képtelen helyzetre, kétségek között hagyva jobb sorsra
érdemes szíve hölgyét.

– Sok férfi pedig – anélkül, hogy ennek bármilyen jelét is
adná – csak néz a körülöttük élő szorgalmas, csinos és

kedves hölgykoszorúra, mint ama boci az új kapura. Pedig
ők várva várják, hogy betölthessék Istentől rendelt
helyüket, mert szeretnék elvenni az Úr kezéből mindazokat
az áldásokat, amiket családanyaként és feleségként –
fészekrakó „ösztoeiknek” engedelmességgel – megkap-
hatnának.

Azonban – drága férfitestvéreim! – mindez a ti tevőleges,
mindezeket megelőző kezdeményezések nélkül nem valósul
meg. Illő tisztelettel jegyzem meg azt is, hogy közben a höl-
gyek biológiai órája ellentmondást nem tűrve ketyeg, ezért
figyelemmel kellene lennetek a családalapítás nők számára is
optimális idejére. Nektek, férfiaknak tudomásul kell vennetek,
hogy mint mindennek, ennek is „rendelt ideje van”.

A felvázolt helyzet – emberi oldalról szemlélve – valószerű
kritikusabb, mint gondolnánk. A protestáns hívő nép, így a
fiatalok is, hazánkban meglehetősen szétszóratásban élnek.
Szoros kapun mehettünk be, keskeny úton járunk – és
kevesen vagyunk. Mind a testvériség, mind a párkapcsolatok
oldaláról szemlélve a helyzetet, meg kell állapítanunk, hogy
Isten gyermekei nem engedhetik meg maguknak azt a
„luxust”, hogy elengedve (vagy soha meg sem fogva)
egymás kezét, remeteként járják a hit ösvényét.

A Biblia magától értetődő természetességgel ír a
jegyesség és a házasság témájáról. Hitünk példaképei:
Ábrahám, Izsák és Jákob, áldozatokat is hoztak azért, hogy
megtartsák Istennek „Szaporodjatok és sokasodjatok!”
parancsát (pl.: 1Móz 24). Minden botlásuk ellenére meg-
értették, elvették és örültek annak az isteni megbízatásnak,
ami nemzedékek forrásává tette életüket. Az Istentől kapott
kiváltság és öröm mellett, amit a keresztyén házasság in-
tézménye jelent, ez a mi fő feladatunk is. Urunk segítőtar-
sakul is szánt bennünket, hogy a házasságban két ember

számára, a családot tekintve pedig már generációkban teljesedjék be akarata. Ez folyamatként valósulhat meg a keresztyén házasság vállalásával, és kapcsolódhat be népek, nemzetek vérkeringésébe.

Tehát a párkapcsolat – Isten akaratának megfelelően – korántsem csak magánügy. Miközben sokan imádkozunk népünk lelki felébredéséért, jó lenne, ha többet is tennénk ezért. A magyar társadalomnak ennél is több keresztyén pedagógusra, újságíróra, rendőrré, szakmunkásra stb. van szüksége ahhoz, hogy átjárja országunkat az evangélium lelkesége. Ezt segíti a felelős párválasztás is, amit minden esetben megelőz a párkeresés sürgető életérzése. Már – a fenti példákat szemlélve –, ha van ilyen valakiben...

Úgy gondolom, fokozottan hivatkozhatunk a jézusi eredetű közmondásra: „Aki keres, az talál”. Ahogyan a Bibliában is számtalan ilyen esetre lelünk. Például az Örökkévaló őrizte Izraelt, de azért az örök is ott őrködtek a várfalakon, így Isten ad segítőtársat, de mindenkinek magának kell keresve, kutatva rátalálnia. Lássuk csak Izsák esetét, ahol jól tervezett és szervezett „expedíció” indult házassága létrejöttéért! Mindezek azért történtek, hogy megvalósuljon a Szövetség Istenének akarata, megalapozva ezzel a jövőendő nemzedékek létét is.

Ma, amikor nemzetünk lassan, de biztosan fogyni, olyan hívő férfiakra van szükség, akik vállalják a családalapítás pátriárkákhöz hasonló feladatát. Nemrég olvastam újra Gárdonyi Géza örökbecsű remekművét, az Egri csillagokat. Ennek hatására, mint Egerben élő, hivatásos katona úgy látom, hogy mai feladatunk is testben és lélekben erős, terhelhető, hitbeli és történelmi elődeinkhez méltó generáció születése feltételének biztosítása. Mert, aki nem születhet meg, az nem tud újjászületni sem. Mivel Isten az akaratát elsősorban gyermekein keresztül valósítja meg, ezért a hívő népnek a család vállalásával is példát kell mutatnia!

Drága Uraim! Ragadjátok meg ezt a történelmi lehetőséget, és a drága megbízatás tudatával, a kezdeményezés reátok testált, izgalmas feladatával bátran közeledjétek a szebbik nemhez! Ne ijedjétek meg esetlenségetektől és tapasztalatlanságotoktól! Merítsetek azoknak tapasztalatából, akikben megbíztok és közel állnak hozzátok. Sem harc, sem ellenállás meg ne futamítson benneteket! Nincs bevehetetlen vár, és sok szép kapcsolat eddig is csak hosszas ostrom után nyerhetett áldást...

Végezetül, bízva abban, hogy férfitársaim megértik e kérdés rendkívüli fontosságát, kívánok minden testvéremnek bátorságot, erőt és kitartást!

Toldi Miklós

BÁTORTALAN LÉPÉSEINK

Azt tartja a közmondás, hogy az okos más hibáiból tanul, a buta pedig a sajátjából. Életem eseményei – sajnos – azt mutatják, hogy általában az olyan leckét tanultam meg, amit saját bőrömön tapasztaltam. Azért ragadtam mégis tollat, hogy hátha lesz – akár csak egy – valaki is, aki tanulni tud mindabból, amit az alábbiakban megfogalmazok.

* * *

Ha az ismerkedésen és barátságon gondolkodom – különös tekintettel a különböző neműek barátságára –, akkor óhatatlanul visszacseng fülemben az a figyelmeztetés, hogy fiú és lány között nem létezik klasszikus barátság. Ugyanis két eset lehetséges: legtöbbször „vibrál” közöttük valami vonzalom, ami később felszínre is kerül. Ha pedig hiányzik ez a vibrálás, akkor előbb-utóbb érdektelenné, lapossá válik a kapcsolat, majd kipukkad. Ezt a gondolatot 95%-os biztonsággal magam is osztom. (Azért kis esélyt mégis adok arra, hogy létezhet igaz – minden egyéb szándéktól mentes – barátság fiú és lány között.)

Természetesen, semmi probléma sincs azzal, ha két fiatal azért ismerkedik meg, mert szimpatikusak, esetleg vonzóak egymásnak. Mondhatnánk: ez az élet rendje.

Mindent összevetve azonban megállapítható, hogy a különböző neműek barátságát, ismerkedését egyfajta misztika lengi körül. Nem könnyű róla nyilatkozni, sem jó tanácsot adni. Fájdalmas elviselni az ilyen típusú kapcsolatok hiányát, de néha a meglétét is.

Miért is olyan nehéz ismerkedni, barátkozni? Sokféle oka lehet ennek:

- Van, akit az érzelmei irányítanak, hogy kihez, milyen viszony fűzze; ami becsületes, bár sokszor az érzelmi hullámvásznak kiszolgáltatott megoldás. Másvalaki számításból méregeti, hogy kivel is érdemes barátkoznia.
- Megnehezíti a döntési helyzetet az is, ha valaki minden ismerősében a nagy őt próbálja beazonosítani. Néha pedig

egyáltalán nem tulajdonít jelentőséget egy-egy kapcsolatnak, amiről később derül ki, hogy valószínűleg jól működött volna.

- Az sem könnyíti az ismerkedést, hogy a fiúk olyan nehezen (vagy egyáltalán nem) szánják rá magukat, hogy közelítsenek a másik nem képviselőihez. Ha mégis, akkor pedig általában úgy vezet fel az őket szorongató kérdést, hogy arra nehéz nem elutasítóan válaszolni.
  - De említhetjük még a korábbi csalódások, tévedések és az ezekből származó sérülések színes palettáját, amikor a múltbeli rossz tapasztalatok megnehezítik az új barátság indulását. Szinte mindenki „megégette” már magát valamivel. Akár azzal, hogy érzéketlen módon visszautasították; vagy nagyon nehezen zárt le egy számára nem kívánatos kapcsolatot; netalán a bizalmával éltek vissza; esetleg érzelmileg zsarolták. A csalódásokon nehéz túl lépni, majd bizalommal indulni egy új kapcsolatba.
- A problémák hosszas sorolásánál tanulságosabb, ha azt vesszük inkább számba, hogy mit lehet másként tenni.

1. Ha a fiú vonzónak tartja a lányt, akkor ne várjon a hölgy kezdeményezésére; hanem szólítsa meg bátran! Már néhány váltott mondatból – józan mérlegeléssel – sok tanulság le-szűrhető.

– Mutatott-e érdeklődést a megszólított lány? Erre a válasz nem csupán a kimondott szavakból, de a metakommunikatív jelekből – testtartás, hanglejtés, mosoly vagy fintor stb. – is kikövetkeztethető.

– Nincs-e áthidalhatatlannak tűnő különbség kettőjük között? Hasonló-e a műveltségük, családi hátterük, lelki és egyéb érdeklődési körük stb.? Ezek felett – a talán már kialakulóban lévő vonzalom „lila kódében” – könnyen átsiklik az ember, pedig a közös jövő szempontjából igen nagy jelentőséggel bírnak. (Tekintsük figyelmeztető jelnek

azt, ha valaki már néhány perc után fárasztó, unalmas vagy idegesítő, mert hosszabb együttlét alatt csak még inkább az lesz!)

Ha ez az első „szűrő” pozitív eredményt mutat, akkor az azt jelzi, hogy érdemes ezen az úton tovább haladni. Ha nem ilyen „szívderítő” a kép, akkor – bár nem könnyű a döntés, de – mégis bölcsebb ilyenkor abbahagyni, mint később fájdalmas sérüléseket szerezni.

2. Ha az első beszélgetést követi még néhány hasonlóan jó, akkor előbb-utóbb elhangzik majd a kérdés: „Járhatnánk-e együtt?” Ennek megtételéhez – úgy érzem – a fiúk rászorulnak néhány jó tanácsra. Legtöbbször ugyanis izgulnak, illetve félnek a visszautasítástól, ezért örülnek, ha ezt az egy mondatot ki tudják préselni magukból. Pedig, ha már rászánják magukat a nagy lépésre, akkor érdemes jól meg is oldaniuk a feladatot. Mert talán azzal az egyetlen, rosszul időzített mondattal mindent lerombolnak, ami addig felépült.

Sokkal tanácsosabb ugyanis az eldöntendő kérdés gyors elsütése helyett (vagy legalább előtte) néhány mondatban összefoglalni a lány számára, hogy mit gondol a kettőjük kapcsolatáról; majd ugyanezt kérdezze meg a lánytól is! Ezzel elkerülheti, hogy a lány első meglepetésében az eszébe jutó „nem”-et bökje ki. Ehelyett, kénytelen átgondolni, majd megfogalmazni, hogy mit is jelent számára a kettőjük barátsága. Ha pedig nem tud azonnali választ adni, akkor némi gondolkodási időt is kérhet.

A becsületes lányoktól elvárható, hogy a gondolkodási időt ne nyújtsák vég nélkülre, bizonytalanságban tartva ezzel barátjukat, hanem igyekezzenek minél hamarabb választ adni erre a fontos kérdésre.

Ez a „tisztázó” beszélgetés jó alkalom arra is, hogy mindkettőjükben megerősítést nyerjen, hogy közös vágányon, azonos cél felé haladnak-e.

Természetesen, a hívó keresztyén fiataloknál nem elhanyagolható szempont az sem, hogy lelki társra is találnak-e választottuk személyében? Ez csak „fűszerezi” a fent vázolt, nem éppen könnyű választást.

Számos, jól induló kapcsolat futott már zátonyra azon,

hogy a kérdésükkel az Úr elé álló fiatalok nem kaptak döntésükhöz „igei megerősítést”. De ennek az ellenkezője is gyakran megtörtént: a Bibliából kiragadott félmondatok „biztosították” a közös jövő alapját, amiből később sok csalódás és fájdalom származott.

Az „együtt járás”, ismerkedés időszaka hivatott arra, hogy a fiatalok sokféle szituációban (családi, baráti körben, gyülekezetben, szolgálatban, közös programokon) megfigyelhesék a másik viselkedését. Ekkor kell józanul, nyitott szemmel járniuk, különböző élethelyzetekben megismerniük társuk gondolkodását, viszonyulását és szokását. Mindeközben bizalommal fordulva tanácsért az Úrhoz. Mert ő az, aki mindenkinél jobban ismeri az embereket, megadva a társkapcsolatokban is a tisztánlátást és józanságot, hogy az egymást keresők meg ne tévesszék magukat.

Horváth Mária

* * *

Ui.: Nem szoktunk róla beszélni, de kimondatlanul „benne van a levegőben”, hogy akik együtt járnak, azok gyakran úgy élik ezt meg, mintha ez egyfajta „illegális” időszak lenne számukra. A kívülállók izgatottan várják, hogy a pár együtt marad-e, és ha igen, mikor legalizálják már kapcsolatukat a házasság pecsétjével? Ennek a kényelmetlen helyzetnek sokszor maguk a szerelmesek a legfőbb gerjesztői azzal, hogy környezetükben úgy forgolódnak, mintha a világon rajtuk kívül senki sem létezne. Ezért van az, hogy ismerőseik sokszor rájuk sem mernek nézni, vagy megszólítani őket, mert nem szeretnék magukat kínos szituációban felesleges harmadikként találni.

Ezért ajánlatos és kívánatos, hogy, ha ketten már egy párnak is tekintik magukat, társaságban mégis „normálisan” viselkedjenek, és minél kevesebb jelét adják annak, hogy nem tudnak meglenni egymás fizikai közelsége nélkül. Ettől még nem kell mereven és hidegen viselkedni a társukkal, de az áthatóan mély szemkontaktus, a kívülállók számára érthetetlen „virágnyelv”, és a másokat zavaró szerelmes megnyilvánulások sokasága nem tartozik kettőjükön kívül senkire. Ezek kifejezését hagyják akkorra, amikor kettesben vannak, és egymás iránti viszonyulásuk nem irritálja környezetüket! ■

BARÁTSÁGTÓL HÁZASSÁGIG

„Mindenki másként csinálta” – ez kiderül a következő összeállításból is, ahol azokra a kérdéseinkre válaszoltak az alig néhány hónapja házasságra lépett barátaink, amikkel a lányok és fiúk között szövődött kapcsolatot, a barátságtól – jegyességén át – életük összekapcsolásáig vezető utat próbáltuk feltérképezni. A kérdéseket feltette és a válaszokat csokorba gyűjtötte: **Latinovics Ágota**.

A riport témájához hűen, beszélgető partnereink házasságkötés előtt viselt nevét tüntetjük fel: Juhász Viktória, Bp. (**Viki**) – Földesi Zoltán, Bp. (**Zoli 2.**); Kertész Ilona, Fót (**Ilike**) – Dr. Földesi András, Szeged (**András**); Sípos Sára, Bp. (**Sári**) – Mogyorósi Zoltán, Bp. (**Zoli 1.**); Szegedi Eszter, Cegléd (**Eszter**) – Macsári István, Bp. (**István**)

* * *

Hogyan ismerkedtetek meg?

Zoli 1.: „Klasszikus” keresztyén ismeretség a miénk. Meg-

térésemet követően – bevallom – a gyülekezet-keresésemet egy kicsit a társkeresés is motiválta. Pár hónappal az ifibe jövetelem után feltűnt egy kedves, mosolygós, pozitív kisu-gárgászú lány. Nem emlékszem pontosan, hogy mikor beszélgettünk először, csak arra, hogy egyre erőteljesebben kerestük egymás társaságát; ezzel a pingpong meccsek egyre hosszabbra nyúltak. A szokolyai ifi táborban pedig egészen közel kerültünk egymáshoz. Ettől kezdve megállíthatatlanul komolyodott a kapcsolat, ami végül a házassághoz vezetett.

Sári: A személyes ismeretség négy éve történt az (Bp., Nagyváradi téri ref.) ifiben – bár előtte is láttuk egymást a gyülekezeti alkalmakon. Kezdetben gyakran találkozott tekintetünk, amíg az egyik ifi után négyesben pingpongoztunk. Ekkor beszélgettünk először. Később a „játszmák” egyre sűrűbbé váltak, majd már nem is nyúltunk a pingpong ütőkhöz,

hanem átbeszélgettük az „edzéseket”, mert a másik személye sokkal jobban érdekelt, mint a játék.

István: Egy péceli BSz ifjúsági csendesnapon ismerkedtem meg Eszterrel. Különböző gyülekezetekből nagyon sok fiatal volt együtt, amikor Eszter – néhány lány társaságában – lépett a terembe, és nekem azonnal megakadt rajta a szemem. A „miért”-re azóta sem ismerem a választ; vonzalom első látásra. A szerelem pedig már kicsit lassabban, de annál biztosabban alakult ki: minden szempontból vonzónak találtam őt, ezért a csendesnapon bátran megszólítottam, és beszélgettünk egy jót. Később megszereztem telefonszámát, azután felhívtam és találkoztunk, majd újra és újra...

András: A Biblia Szövetség ifjúsági csendesnapján találkoztam Ilikével. „Közös pontunk” az volt, hogy ő is abba az angliai bibliaiskolába készült, ahol én korábban tanultam.

Ilike: Igen, ez volt ismerkedésünk apropója, mivel András megkért, hogy adjam át az üdvözetét és az üveg tokajit angliai ismerőseinek. A péceli bibliaiskolások évszabóján ismét találkoztunk, mivel történetesen mindkettőnknek volt végzős bibliaiskolás barátja. Akkor már többet beszélgettünk, igyekezett felkészíteni, az angliai útra, majd felajánlotta, ha legközelebb találkozunk(!), akkor fényképeket is mutat. (András ugyanis lelkes amatőr fotós). Azután persze elérkezett a „legközelebb”, meg a „legközelebbi”...; egészen addig, amíg ki nem utaztam Angliába, ahova András szebbnél szebb, hosszú, fényképekkel illusztrált leveleket küldött utánam, amiknek nagyon-nagyon örültem, és amikre – levelező szokásaimhoz képest – gyakran válaszoltam is. Majd a következő évben visszajöttem, és újra találkoztunk... A többit ki lehet találni!

Zoli 2.: A szerdai ifiben láttam először Vikit. Majd hétről hétre tudatosan figyeltem őt, és szembetűnt életvidám természetű. Ifik után általában váltottunk egy-két szót, és egyik alkalommal személyes bizonyágtételre is megkértem. Ezután még többet beszélgettünk, viccelődtünk, majd a rám váró sorkatonai szolgálatra már úgy vonultam be, hogy elkezdhattuk egymást még jobban megismerni.

Viki: Zoli 2002 januárjában kapcsolódott be a (Bp., Pasaréti ref. gyülekezet) szerdai ifi közösségébe, aminek én is tagja voltam. Már érkezésekor „kiszúrta” vidám, mosolygós természetemet. Bár többször kereste tekintetemet, én nem reagálhattam, mert látás- és hallássérült lány vagyok. Így telt el pár hét, de én mit sem tudtam érdeklődéséről. Közösségépítő szociális munkás gyakornokként az volt a feladat, hogy az újonnan ifibe érkezőkkel foglalkozzam. Így szerveztük be Zolit is az egyik közösségfejlesztő kiscsoportba, amelyik alkalom után először beszélgettünk is. Mindezt úgy, mintha már régen ismernénk egymást. Egyik szerdán szomorúan, letörve érkeztem a bibliaórára. Ifi után Zoli volt az első, aki hozzám lépett és megkérdezte: Hol

hagyta a mosolyodat? Kiöntöttem előtte szívemet, s ő olyan melegen, vigasztalóan szorította meg kezemet, hogy azt soha nem fogom elfelejteni, mert ilyen szeretetteljes, együtt érző kézszorítást eddig még senkitől sem kaptam. Ettől kezdve egyre többet beszélgettünk.

Mi tetszett neked a társadban?

Sári: Zoli „külsőleg és belsőleg” is nagyon tetszett. Barát-ságunk alatt több oldalról megismertem. Jólesett, ha találkoztunk, akkor mindig érdekelte, ami velem történt, ráadásul még figyelt is arra, amit meséltem. Örültem, hogy ő is Isten gyermeke, felnéztem rá, hiszen már akkor is igyekezett Isten dicsőségére élni. Mindenkinek szívesen segített, komoly ember volt, majd felfedeztem humorát is.

Zoli 1.: Sári nagyon tetszett, mert ő az első lány, akivel minden dologban ilyen jól megértettük egymást. A beszélgetéseket nem kellett erőltetnünk, mindig volt beszédtemánk. Kölcsönösen érdekelt bennünket a másik élete. Kedvessége, vidámsága, humora, állandó jókedve még vonzóbbá tette. Nem tagadom, hogy szépsége is nagyon megragadott; vonzó volt és egészszégesen nőies.

István: Tetszett a lényé, kedves kisugárzása, vidámsága, amit szemei, mozgása, szavai egyaránt kifejeztek. Mindez nagyon vonzóvá tette Esztert. Nagyon tetszett az is, ahogyan Isten dolgairól beszélt.

Eszter: A csendesnapon arra figyeltem fel, hogy nagyon komoly fiú István – erre a hozzászólásából következtettem –, ugyanakkor vidám, vicces és jó a humora; leginkább ez ragadott meg a jelleméből. A következő találkozásunkon tapasztalatom tovább gazdagodott, amikor is elmondta, hogy ő nem barátnőre, partnerre, vagy valami hasonlóra vágyik, hanem feleséget keres. Ez a határozottsága, egyenessége ma is nagyon fontos számomra.

András: Ilike természetes szépsége, kedvessége, egyszerűsége, vagyis ő maga tetszett.

Ilike: Legelőször András komoly, nyugodt, érett hívősége fogott meg, hogy olyan ember, akire támaszkodni tudok. Hamarosan felfedeztük kölcsönös vonzalmunkat az irodalomhoz (matek-fizika szakos családban egyetlen irodalmárként számomra ez fantasztikus élményt jelentett!), és enyhe művészi „beütéseinket” is. Majd láttam őt az új-szegedi gyülekezet csöpp-ségei között sürgőlni, és akkor már

tudtam, hogy ilyen apukát szeretnék gyerekeim számára. (Egyébként, azóta is, ha kisgyermekes családot látogatunk, akkor órá tapadnak a kicsik; a leendő anyai önérzetem pedig némán szenved.)

Zoli 2.: Engemet Viki szépsége mellett a körülményeitől független vidámsága fogott meg. Örömmel tudatosítottam, hogy hitben is közös alapokon állunk. Megismerkedésünktől együtt imádkozunk, amit szintén fontosnak tartok. Tetszett az is, hogy őszintén beszélgethettünk örömeinkről, bánatainkról.

Lukácsi Vilma:

HÁRMAN

Nem kell elhinnünk:

tapasztaltuk:

„nem jó az embernek egyedül!”

Simogat minket ez a mondat,

ha szívünk húrja hegedül,

jó elmerülni önfeledten

a másik szempár mély tükrében,

ketten – már egyet gondolva,

bármilyen úton, kéz a kézben...

Ennél már csak az igazabb,

ha hárman vagytok úgy,

mint ketten:

ha nemcsak vendégetek Jézus,

hanem Ő minden mindenkben!

Desida Jenő:

TÓPRENGÉS

Azt írnám szeretem,
de nem hinném, hogy komolyan vegye.

Azt írnám: gyűlölöm,
de kitörnék a ceruzám hegye.

Viki: Elsősorban az esett jól, hogy Zoli elfogadott olyannak, amilyen vagyok. Nem értem számára kevesebbet a kettős fogyatékoságom miatt. Nagyon szimpatikus volt vidámsága, humora, ezért sokat és nagyokat neveltünk, beszélgettünk. Megfogott a lény, így jól éreztem magamat vele. De a legfontosabb az volt, hogy tudtunk közösen imádkozni.

Hogyan ismertétek fel egymásban az igazit?

Sári: Tizenhat évesen még csak álmodoztam arról, hogy egyszer (például húsz évesen) férjhez megyek – de nem gondoltam, hogy ez így is lesz. Ezért megismerkedésünk idején még álomban sem jutott eszembe, hogy Zoli lesz a férjem, így Isten kezében volt ez a baráti kapcsolat. Közben egyre jobban kötődtem hozzá, ebből derült ki számomra, hogy ő az Istentől rendelt „ajándékom”; hiszen minél közelebb kerültem egymáshoz, annál inkább éreztem hiányát, amikor nem volt velem. Megismerkedésünk után vettem egy „információs-füzetet”, abba írtam minden, vele kapcsolatos eseményt. Ha hiányzott, akkor olvastam róla a füzetből.

Zoli 1.: Meg kell vallanom, hogy kezdetektől nagyon szerettem Sárit. Reménykedtem, hogy ő lesz a feleségem. A közöttünk lévő különbséggel viszont nem tudtam mit kezdeni. Nagyon sokszor imádkoztam, hogy adja Isten nekem; de ha nem tartja jónak ezt a kapcsolatot, akkor adjon erőt számomra az elváláshoz – bár ez utóbbi lehetőség számomra borzasztónak tűnt. Legnagyobb öröömre nem az történt, amitől félttem, hanem, amire vágytam: Isten egyre közelebb vitt bennünket egymáshoz. Egyszer beszélgettem gyülekezetünkben egy kedves nénivel, és ő ezt mondta: „Nagy probléma az, hogy a fiatalok túl misztifikálják párkapcsolatukat, mert állandóan azt kérdezik Istentől: Uram, őt akarod társamul? – ahelyett, hogy ha egyszer megbizonyosodtak erről, akkor megtennék a megfelelő lépéseket.” Úgy éreztem, Isten ezzel a megjegyzéssel bennem „feltette az i-re a pontot”. Eldöntöttem tehát, hogy tovább nem rágódom; léptem Sári felé – és elkezdem tervezni az esküvőnköt.

Eszter: Hosszú hónapok alatt folyamatosan kértem Isten útmutatását, aki mindig megerősített kapcsolatunkban. Ha kétség fogott el, azt is az Úr elé vittem. Ilyenkor is megerősített, így tarthattam ki István mellett.

István: Ehhez kellett sok találkozás, még több beszélgetés, ezeket kísérő imaharc (ekkor még egyedül), illetve gondolataim Isten általi irányítása, akaratom és érzéseim formálása. Elképzeltem Esztert, mint feleséget, és így udvaroltam is neki.

Ilike: Angliában megkérdeztem az egyik diáktól, hogy szerezte honnan lehet felismerni az igazit? Mert a felismerés nekem nem „isteni szikraként” érkezett, hanem sokat gondolkodtam rajta. A diák azt felelte, hogy megkeresve azokat a szakaszokat a Bibliában, amik a házasságra vonatkoznak, elgondolná, miként tudna biblikus módon férj/feleség lenni a választottja mellett. Ha azt állapítaná meg, hogy csak nehezen, akkor önmagában keresné a hibát. Megíjodtam válaszá-

tól, mert félttem, hogy Andrásnak is eszébe jut ezt a „tesztet” alkalmazni, és akkor milyenek lesznek az esélyeim? De láthatóan nem rettentett vissza az eredmény. Persze sokat számított az is, amiről fentebb már írtam: érettség, hasonló érdeklődés. Hiszen olyan embernek ismertem meg, akire fel tudok nézni – ezt pedig nagyon-nagyon fontosnak tartom ma is.

András: Ha visszanezdek, akkor azt látom, hogy hosszú, barátságban eltöltött időszak után – ami közben sokat imádkoztam, gondolkodtam – erősítette meg bennem Isten az elhatározást.

Viki: Ahogy teltek a hónapok, egyre közelebb éreztem magamhoz Zolit, egy hullámhosszon voltunk. Persze akadtak dolgok, amiben nem értettünk egyet, de ezeket mindig őszintén meg tudtuk beszélni. Nem voltak egymás előtt titkaink, mindent megoszthattunk a másikkal. A próbákban (amelyekből bőven volt) nem engedték el egymás kezét, hanem együtt harcoltunk és sírtunk. Már egy éve „jártunk”, amikor először gondoltam arra, hogy én ezzel a fiúval szívesen összekötém életemet, szeretnék

segítőtársa lenni. Ettől kezdve azért imádkoztam, hogy ha kedves ez Isten előtt, akkor legyünk egy pár.

Zoli 2.: Ismerkedésünk első két esztendejére jellemzőek voltak a nehezek, amik próbára tették kapcsolatunkat, de meg is erősítettek bennünket. Mindeközben az „el tudom vele képzelni életemet” érzésem lassan átalakult „nem tudom nélküle elképzelni”-vé.

Milyen érzés az, amikor valaki a saját esküvőjére készül?

Sári: „Írtó klassz” érzés. A nő számára ez – többek között – legkedvesebb álma beteljesülését jelenti. Az egyik legnagyobb élményt ruhám megtervezése jelentette. De csodálatos volt a készülés teljes időszaka, mert Isten ebben a dologban is megajándékozott szeretetével. Mindenkinek ki kell ezt próbálnia!

Zoli 1.: Mindig mosolyogva néztünk egymásra, és örömmel újságtoltuk mindenkinek, hogy mire készülünk. Közben türelmetlenül vártuk azt a pillanatot, amikor majd fülig érő szájjal belépünk a templomba a rokonság, barátok, ismerősök nagy örömeire. Közben azt sem tagadom, hogy a készülődés egyben „nagy csata” is volt, mert szinte az utolsó pillanatra, de azért minden készen állt esküvőnk napjára.

Eszter: A készülődés minden nőnek egy régen várt csoda beteljesülése: menyasszonyi ruhák, gyönyörű kelmék, csodálatos csipkék, szebbnél szebb torták, frizurapróba – csupa olyan dolog, amiben gyönyörködni lehet. A jelentkező nehézségekben pedig várhattuk az Úr megoldásait. A készülés végeredménye, az esküvő, pedig még a legszebb álmaimat is felülmúlta: hogy milyen gazdag és szerető Istenünk van!

István: Fantasztikus érzés. Bárcsak még több fiatal „át-eshetne” ezen! Sok segítséget és lehetőséget kaptunk általunk alig ismert emberektől is. Bár tudatosan készültünk mi is, de végső soron az Úr volt a „főszervező”, ezért semmiben sem volt hiányunk: mindent kipótolt, és megsegített bennünket.

File Lajos: ÉLŐ LÉLEK

Ki vagy? Ki voltál? – Lélek, élő lélek,
a végtelenből erre vitt utad,
találkoztunk a lelkek országútján,
s én ösztönösen kézen fogtalak.

Ady Endre: MEGKÖSZÖNÖM, HOGY VAGY

Íme, megköszönöm neked, hogy vagy,
Hogy hallottál valaha rólam
S ha csak egy kicsit is mulattat szeszélyem:
Jól van.

Íme, menekülni vágynék tőled,
Csak evezőm nincs készen a hajóban
És ha nem fogsz vesztemen mosolyogni:
Jól van.

András: Bár nagyon jó érzés az esküvőre készülni, másnak mégis azt javaslom, hogy ha teheti, akkor ne maga szervezze esküvője előkészületeit, mert a rengeteg tennivaló esetleg elvonhatja figyelmét más, ilyenkor fontos dologról.

Ilke: Az esküvő időpontját a vizsgaidőszak utáni hónapra tűztük ki, ami a készülődést is erősen meghatározta. Ráadásul Szegeden tartottuk, és ez a tervezés jelentős részét Andrásra hárította. Szerettünk volna lelkileg is jobban felkészülni a váltásra. Ijesztő volt a ránk váró sok változás: többé már nem elsősorban valakinek a lánya leszek, hanem András felesége; 200 km-re költözöm családomtól és barátaimtól; új lakás, új egyetem, új gyülekezet vár rám... Közben nagyon boldog is voltam, csak nehezen tudtam rendezni érzéseimet. Esküvőnk gyönyörűen sikerült, és Andrással élni sokkal jobb, mint valaha képzeltem. Hamarosan pedig nemcsak feleség, de valakinek az anyukája is leszek. Néha úgy érzem, hogy meg sem érdelek ennyi örömet.

Viki: Nehezen jutott el tudatomig, hogy a saját esküvőmre készülök, mintha egy mesében éltem volna. Közben örömet jelentett a szervezéssel bíbelődni, ruhapróbákra járni, teremdíszeket készíteni. Az eskütétel szövegéből megértettem, hogy a házasság csodálatos, de egyben komoly kapcsolat, ezért izgatottan vártam a szövetségkötés napját, de azt, hogy feleség vagyok, igazán csak később éreztem át.

Zoli 2.: A szervezést időben elkezdtuk, így nem kellett kapkodnunk semmivel. Nem akartunk a készülődésbe temetkezni, hanem örülve készülni a nagy napra. Lelkileg is megtisztulhattunk a szövetségkötéshez. A fogadalmatétel szövegéből ismét felismertük, hogy a házasság emberi erőből csupán zátonyra fut, az igazán boldog házassághoz Isten jelenléte szükséges, úgy, ahogyan a meghívókra írtuk: „A harmadik, az Úr Jézus velünk, ki összefogja két kezünk”. ■

A TEOLÓGUS SZEMÉVEL

„A család az emberi együttélésnek amaz ősi és primer formája, amely a férfi és nő közötti nemi különbségre épülve, az emberi nemzetség továbbplántálása és felnevelése, továbbá a férfi és nő lelkének teljes kibontakozása; és az együttélés által életre hívott speciális boldogság elérése céljából, Isten rendelése folytán, az emberi együttélés alapját képezi. Nem az individuum tehát az összejtje a közösségeknek, hanem a család. A család alapja a házasság...”

A jegyesség. Azonban a házasságnak is van előzménye és egy fundamentális aléptípménye a lelkekben, ti. a jegyesség. Mi a jegyesség? A jegyesség sokkal mélyebb és nagyobb jelentőségű valami Isten törvényei szerint, mint ahogyan azt a világ, még a keresztyén világ is látja. ... a keresztyén emberek számára a jegyesség már nem valami könnyű és futó ismeretség csupán, hanem nem kevesebb, mint az Isten színe előtt való lelki házasságkötés, tehát a szövetségnek (börih) egy formája, abból a célból, hogy ennek a lelki konszenzusnak az alapján Isten törvénye szerint az egy életre szóló házasságot is megkössék és arra lelkileg előkészüljenek...

A jegyesoktatás. Hogy maga az egyház is milyen nagy jelentőségűnek tartotta a házasság lelki oldalát és annak lelki előkészítését, azt bizonyítja a jegyesoktatás szokása is, amely a róm. kat. egyházban erősen megvan, nálunk azonban a racionalizmus és liberalizmus teljesen kiirtotta az egyházi életből...

A lelki előkészítés. De jegyesoktatás nélkül is Isten színe előtt álló szent felelősségérzettel kell úgy férfinak, mint nőnek a házasságra lelkileg öntudatosan is előkészülni. Mert a jegyesség ideje elsősorban is erre való. Nem az tehát a célja, amit a szentimentális regényekben sokszor olvasunk, hogy ti. romantikus, irreális álmódosításokkal töltse fiú és leány a maga idejét. Hanem az, hogy mielőtt házasságra lépnének, az élet minden nagy, komoly és mély kérdéséről keresztyén alapon és keresztyén felelősségérzettel egymással beszéljenek. Azaz mélyen és igazán megismerjék egymást már előre is léleken. Igyekezzenek harmóniába hozni lelküket, vallási, világnézeti, életfilozófiai kérdésekben, ízlésben, ideálokért való rajongásban, stb., hogy a házasság vallási közösség, imaközösség, világnézeti közösség, szellemi, lelki, ízlésbeli, stb. közösség is legyen a számukra. Aki ezt az utat követi, egész sereg diszharmoniójának veszi elejét a későbbi házassági életben.

Ilyen alapon a jegyességnek nagy áldásai lesznek a keresztyén ember számára. A jegyesség első napjától kezdve meg kell tanulni az együtt való, közös imádkozást, hogy a két lélek már a házasság előtt, szinte észrevétlenül bele tudjon nőni az eljövendő új élet lelki kereteibe.

Ahol a jegyesség keresztyén szempontjai nem érvényesülnek, ott veszedelmesen előtérbe kerülnek a jegyesség kísértései és bűnei. Erről nem kell sokat beszélni.”

(Dr. Sebestyén Jenő Etika című művéből)

NE ADD FEL!

Ha elromlik minden, mint megesis néha,
Ha utad csak hegyre föl vezet a célba,
Ha kevés, mit kapsz, de sokkal tartozol,
Nevetnél bár, de sóhajtozol,
Ha úgy érzed, a sok gond leterhel,
Pihenj, ha kell – de soha ne add fel.

Az élet furcsa dolgokra képes,
Ilyesmit párszor mindenki érez,
Számos hiba épp azért történik,
Mert feladtuk, s nem tartottunk ki végig.
Ne add fel hát, ha lassan is haladsz,
A siker talán már csupán egy arasz.

A cél sokszor nem oly távoli,
Mint tétova ember balgán képzeli,
Sokszor a küzdő nem várja meg,
Hogy megnyerje a serleget,
És túl késő, mire belenyilall,
Hogy mily közel volt a diadal.

A siker a kudarcnak fordította –
Kétség fellegének ezüst árnyalatja –
És nem tudjuk, mily közel a siker,
Tán orrunk előtt van, de nem hisszük el;
Küzdj hát tovább, ha ér sok csapás –
Ha húz még az ág is, harcolj tovább!

(ismeretlen szerző)